

Így állt össze a májusi szám

A lap élére kívánczolt *Vidra Szabó Ferenc*-nek a cikke a magyar könyvtárosok körében végzett szociológiai felmérés eredményeiről. A vizsgálat számba vette a könyvtáros pályáról alkotott ismereteinket, és sokoldalúan rávilágított a könyvtári dolgozók helyzetére. Az írásból kibontakozó kép nem valami szivderítő.

Kellner Béla Amerikából jött, és mesterségének címerében mi más is lehetne: a könyvtár. Fél évig volt „jegyes” olvasója a *Cherry Hill-i Városi Könyvtárnak*. „Amit nap mint nap láttam, az nem »az amerikai könyvtárügy fényképe«; nem is keresztmetszete, hanem egy Kaposvár méretű, New Jersey-i város könyvtáráé. Mindennapos eset, semmi különlegesség!” – írja a szerző. Tárnyilagosan számol be például arról a számunkra alig hihető tényről, hogy a lakosság 85 százaléka a könyvtár beiratkozott olvasója. (Telefonon és élőszóban is megerősítette, hogy ez a 85 százalék, amely gyakorlatilag a város minden írni-olvasni tudó lakosát jelenti, nem elírás.) Aki végigolvassa a cikket, elgondolkodhat a könyvtár elképesztően sokrétű szolgáltatásain, és már nem is fog annyira csodálkozni, hogy ez az intézmény szerves része a város mindennapi életének; hogy úgy járnak ide az emberek, mint a jó kútra. A szerkesztőség bizonyosra veszi, hogy a kitűnően megírt cikk okulásul szolgál azoknak, akiket illet. . .

Kiss Jenő a *Library Journal* egyik érdekes cikkét ismerteti, megtoldva az ott olvasottakat a saját amerikai tanulmányúti tapasztalataival. Mondandója rimel *Kellner Béla* esetleírására.

Házi Magdolna a mozgáskorlátozottak olvasási és könyvtárhasználati szokásaival, gondoljaival foglalkozik. A téma összetettsége miatt nem törekedhetett teljességre, a legkényesebb kérdések közül is csak néhányat érintett. A szerzőt nemes szándék vezette e nagyon fontos kérdés felvetésében, elsősorban ezért döntöttünk megjelentetése mellett, ugyanakkor titkon reméljük, hogy számos hozzászólást kapunk.

Lányiné Bukta Zsuzsa a könyvaukciókról ír, ahol lehet, érvényesítve a könyvtári szempontokat. Előjáróban vázlatosan ismerteti a könyvaukciók történetét, a római korba visszanyúló kezdetektől napjainkig, majd az ÁKV-könyvaukciók lebonyolításáról, a feldolgozáshoz szükséges kézikönyvekről, segédeszközökről számol be. A cikk végén a könyvárverések tapasztalatait és a könyvtári lehetőségeket ismerteti.

Az előbbi „komoly” íráshoz csatlakozik *Abody Rita* „kis színesé”. A maszek antikváriumok turpisságát teszi szóvá. Egyre több fővárosi és vidéki antikváriumban jelenik meg ugyanis a felirat: „A nálunk vásárolt könyveket tíz százalékkal olcsóbban visszavásároljuk!” Ez valójában a kölcsönkönyvtár, a pénzdíjas könyvkölcsönzés újjáélesztése. Nyilvánvaló, hogy az emberek, a maszek antikváriusnál elég szép summát hagyó olvasók nem bolondok. Ha az ingyenesen kölcsönző könyvtáraktól elfordulnak, és hajlandók kinyitni a pénztárcájukat, ennek oka van. . . E szám írásaiban többször szó esik a valóságos olvasói igényekről. Ilyen tényleges, de a közkönyvtárak által ki nem elégített igényre építi pénzdíjas szolgáltatásait a maszek antikvárius. Fel kellene erre figyelni. Persze nem úgy, hogy megtiltjuk a maszeknak a könyvkölcsönzést. Az egyik „megoldásra” tesz javaslatot levelében *Puss Ferencné* nyugdíj előtt álló dombóvári könyvtáros: „. . . régóta foglalkoztat egy gondolat, és teszek egy javaslatot: a Művelődési Minisztérium oldja fel a tiltó rendelkezést magánkönyvtárak létesítéséről. Aki akar, heti néhány órai nyitvatartással nyithasson magánkönyvtárat, hogy egy kis mellékkeresethez vagy nyugdíj-kiegészítéshez jusson. Ezzel nyerne a társadalom is, meg a könyvtáros is. (Ha már fizetésemelést nem kapunk, »segíts magadon, az Isten is megsegít.«) Ha megfelelő rendeleteket hoznának, én boldogan nyitnék egy könyvtárat.”

A leveléről elgondolását nem tartom abszurdnak!
Bereczky László